

CSORBA BÉLA VERSEI

J. GOTTFRIEDNAK

nyelvem nem ismeri a jövő időt
hiába öltögetem
dezsőnek alighanem igaza lesz
világszemlélet kérdése is

EGY NYUGALMAZOTT RÉVKAPITÁNY HERMENEUTIKAI ELMÉLKEDÉSE

Mi egyikünknek csinos kajütblaknak látszik,
Másikunknak zátony ütötte, ronda rés csupán.
Nézd, mi, oktalanok egymásnak bajuszát tépjük,
Kobakját kongatva hajtja ki-ki en-igazát.
Hát így élünk, örökös sakkban. Aki lép, remiz.
Pedig mattlépés mármost: van-e a folyóba' viz?

SÖRDAL

Losoncz Alpárnak

Mint egy szorongásos mozipénztáros,
a legújabb lételméleti hazugságokkal
teli – gatyája bajjal,
rövidre nyíratott hajjal
próbálom érteni helyzetemet.

Hasított obszidiánnal tépném –
 árultak-e olcsóbb ütőeret?
 Bennég számban a vályog,
 s anyám szemén a hályog
 naponta hízik, akár a jég.

És kis pionírok az iskolakertben,
 és hagyma, zöldbab, here. Írta
 Gál. Hagyma, zöldbab, here
 marad a költőnek tere.
 Pálinka-sör, pálinka-sör.

Csupa feszes, kemény vers. Csupa
 megfagyott harangkötél. Ha-
 ha. Nem aktuális e fazon:
 kilóg a rímből a faszom,
 s épülnek a kudarc-stratégiák.

(1984)

MARX

nulla
 ímé a hulla
 vége a komédiának
 és az utópiának
 bizonygatja szenevdélyesen
 vérbe borult szemmel vitapartnerem
 sodorva poharat hamutartót
 kaput
 kaput
 nyissatok kaput
 éljen a laissez faire
 ó szent nostradamus
 nem igaz
 bont zászlót a másik
 különben mit számít
 renegát
 renegát
 renegát hülyék vagyunk

már íme
már íme
már meg is va-
ha részben is
nincs többé szükség
utópiára
éljen a dialektikus és tört
énelmi manierizmus
az új tudomány
miért e fanatikus
szenvedély
bebizonyítani
ezt meg azt
kapkodom fejem
ha mondják ugyanazt
– másként
minket ezek ketten
együtt-külön
együtt-külön
mikor vezettetnek el
vagy marxot
ha véletlenül
még
betévedne
ide
ó szent
ó szent
ó háromszor is szent
sötét
nostradamus

PSZEUDO

Az önnemzés, noha rendkívüli,
 azt kell higgyük, egészében véve
 mégis emberi dolog.
 Korunk régi babonáktól mentes,
 noha minden bizonnyal új
 babonákat termő tudománya
 kedvenc szaklapom szerint
 négy oly esetet jegyez,
 melynek során férfispermák
 bárminemű közreműködése nélkül
 termékenyült meg a pete, csak úgy,
 édes lázában, öntevékenyen.
 Megjegyzendő: Dávid törzsökének
 szüzi sarja nincs e négy között,
 noha nem a galamb miatt,
 mint azt a kajánság mérgétől átitatott
 groteszкимádó ócska lelkünk vélni kész.
 Arról van szó ugyanis,
 hogy az utód mindenkor leány.
 Anyjának pontos mása – ha a méretektől
 eltekintünk –, külsőbben éppúgy,
 mint tán a legkisebb génekig.
 Valljuk be, mindez fölöttébb elgondolkoztató,
 különösen, ha tudjuk, hogy az emberiség
 hímebbik fele eredménnyel
 kecsegtető önmegtermékenyítésre
 vezérkari főnökök, központi bizottságok,
 hodzsatoleszlámok, minden rendű-rangú
 elnöki irodák hön óhajtott vágya
 és titkos kísérletei ellenére
 mind ez idáig végzetesen képtelen.
 Nem tudom, vajon az élő anyag ősi programjának
 megvalósult csodáját, avagy az emberi természet
 ravaszul leplezett és mindmáig kiirthatatlan
 agresszivitásának ellenmérgét bámuljam-e ebben.
 Eszembe juttatja mindez a zsenge
 gyermekkoromban hallott, ősi
 apokaliptikus mondát, amely szerint
 a harag napján az izzó semmi tengerében

egy terebély dió árnyékában elfér mind,
ki túlélni ítéltetett: sok asszony és egyetlen
legény, hogy végül őt is széttépjék a nők,
és újjászülethessen – úgymond – a megcsúfolt világ.
A femimista mozgalom szélsőséges szárnya,
ha tud a négy esetről, márpedig miért ne tudna,
most minden bizonynyal bószülten borzolja harci tollait.
Még csendes a tér, nem harsog trombita, nem pereg a dob,
de e csend sejteti, végső csatakiáltásra készül ezer
hevült tüdő. Néhány évtized, maximum egy-kétszáz év,
s férfiasan bevallhatjuk: fölősegek vagyunk immár
nemcsak a szerelemben, de hovatovább fajunk fönntartásához is.
Az itt a kérdés mármost, hogy mindezt vonatkoztathatjuk-e
per analogiam a szűzi cédára, a költészetre is.
Alabástrom arcával csábít a titkos értelmű rózsa,
transzcendenciája a tükör, mely magába les...

